

ורבי שמעון נמי מיסר אסר בהנאה –

And בהנאה as well ר"ש indeed prohibits it

OVERVIEW

The גמרא cites a משנה which states that one may send a ירך with a הנשה embedded in it to a נכרי. Seemingly this indicates that it is מותר בהנאה (the ישראל derives a certain benefit when the נכרי accepts his gift), despite that it is written לא גיד הנשה. The גמרא answers that the תנא of this משנה maintains that יש בגידין בנותן טעם and the היתר of גיד includes the היתר of נבילה. Indeed according to ר"ש who maintains אין בגידין בנותן טעם and the היתר of גיד does not apply to נבילה, the אסור בהנאה is גיד הנשה, and the נכרי would not be permitted to offer it to a נכרי. (נכרי). Tosfos discusses why indeed it is permitted to offer a גיד הנשה to a נכרי, despite various outstanding prohibitions.

משמע דההיא דהשולח ירך לנכרי אתיא כרבי יהודה –

It seems that the משנה of לנכרי ירך השולח is according to ר"י; for ר"ש maintains that גיד הנשה is אסור בהנאה and one is not permitted to send (the ירך with) a גיד הנשה to a נכרי, for the ישראל is deriving benefit from the גיד when the נכרי accepts his gift.¹

Tosfos asks:

הקשה רבינו יצחק בן אשר –

The ריב"א has a difficulty -

דהא רבי יהודה אית ליה² בפרק קמא דמסכת עבודה זרה (דף כ, א ושם) –

- מסכת ע"ז of פרק first ר"י maintains in the

דאסור ליתן להם מתנת חנם –

That it is forbidden to give gentiles a free gift. How can he send the נכרי the הנשה, he is giving him a מתנת חנם which is אסור according to ר"י?!

Tosfos answers:

ויש לומר דהא אמר התם³ אם היה שכינו מותר מפני שהוא כמוכרו לו⁴ –

And one can say; that it is said there, 'if the נכרי was his neighbor he is permitted

¹ See והלכתא ד"ה that if a גיה"נ is אסור בהנאה it is forbidden to send the ירך with the גיד embedded in the ירך because it is a more respectable gift when the ירך is whole and unblemished.

² This is the same ר"י of our גמרא (כא, ב) דברים ככתבן; only מכירה לנכרי is permitted, not נתינה. There in ע"ז the גמרא adds that according to ר"י there is also a לא תחנם of לאו (not only the עשה of לנכרי).

³ תוספתא דע"ז פ"ג ה"ה.

⁴ When a neighbor receives a gift he generally reciprocates and sends an (equivalent or more impressive) gift in return; therefore it is not considered a gift (from the ישראל), but rather it is more like a sale.

to give him a מתנת הנם **for it is like he is selling it to him.** It will be necessary to qualify this משנה of שולח ירך לנכרי that it is discussing a case where the נכרי was a שכן to the ישראל.

תוספות asks:

הקשה הרב יעקב דאורליני"ש היכי מצי אתי כרבי יהודה –

The שולח אדם וכו' of משנה asked how is it possible that the דאורליני"ש ר"י according to ר"י?

ורבי יהודה אית ליה בפרק גיד הנשה (חולין קב) דגיד הנשה אסור לבני נח –

- בני נח maintains in פרק גיד הנשה, For that a גיד is forbidden to נח

וקעבר משום לפני עור לא תתן וגומר⁵ –

לפני עור And by sending the גיד to a נכרי, the sender transgresses the prohibition of **לפני עור**, etc. How does the משנה allow the ישראל to send a גיד (which is prohibited to a נח according to ר"י) to the נכרי?!

תוספות answers:

ואומר רבינו יצחק דלא קשה מידי דלא קאסר אלא לבני יעקב דוקא –

And the ר"י answers that there is no difficulty at all, for the גיד was not prohibited to all the בני נח but rather it was prohibited only to the דקודם מתן תורה איקרו בני נח –

who were referred to before מתן תורה as בני נח. When ר"י ruled that גיד is אסור לבני נח he meant the בני נח before מ"ת.

- בני נח and not for ordinary בני נח תוספות proves his point that the איסור is only for

דהא לא נישנית בסיני⁶ –

for the prohibition against גיד השנה was not repeated at סיני. It is only mentioned once in פרשת וישלח, when the incident between יעקב and the Angel happened.

תוספות asks:

ואם תאמר תיקשי לחזקיה מרבי שמעון דסבירא ליה דלא תאכלו איסור הנאה משמע-

And if you will say; let us challenge חזקיה from ר"ש who maintains that לא איסור הנאה means also.

מדאסר גיד הנשה –

Since prohibits deriving הנאה from גיד הנשה. The איסור of גיד הנשה is derived from the words לא יאכלו which according to חזקיה refers only to איסור אכילה, while ר"ש maintains that it includes איסור הנאה as well.

⁵ See "Thinking it over # 1.

⁶ ריב"ח states in סנהדרין נט, א that any מצוה that was stated before מ"ת and not repeated at סיני was meant only for the בני יעקב. and the [only] example of this is גיד הנשה; indicating that the איסור גיד הנשה is only for בני יעקב.

answers: תוספות

ויש לומר כיון דסבר אין בגידין בנותן טעם סברא הוא דכי אסור בהנאה נמי אסור –
And one can say; since ר"ש maintains that there is no taste in גידין (sinews),
therefore it is logical to assume the since the תורה prohibits it, it also prohibits
deriving benefit from the גידין -

דלא שייכא ביה אכילה⁷ –

for the concept of eating is not applicable to גידין, since they are not טעם. In this
case איסור הנאה would also agree that the לא יאכלו which is written by גיד הנשה (only), means
as well (since there is no real אכילה by גידין).

תוספות offers an alternate solution:

אי נמי חזקיה לא סבר כרבי שמעון אלא כרבי יהודה –

Or you may also say that indeed חזקיה does not agree with ר"ש but rather he
agrees with ר"י -

דלכאורה נמי לא אתיא חזקיה כרבי מאיר⁸ –

For seemingly we must also assume that חזקיה is not in accordance with ר"מ -

דלרבי מאיר פשיטא לן לעיל מדאיצטריך למישרי נבילה -

For according to ר"מ it was previously obvious that since it was necessary to
permit deriving הנאה from a נבילה, this teaches us-

דכל איסורים אסורים בהנאה –

that all other איסורים are אסור בהנאה and this contradicts the view of חזקיה. Just as it is
possible that חזקיה disagrees with ר"מ, we can say that he also disagrees with ר"ש, and agrees
(only) with ר"י.

תוספות supports this contention that חזקיה cannot agree with ר"מ:

וכן לקמן (דף כג, ב) גבי יתיב ההוא מרבנן פשיטא ליה לגמרא דלרבי מאיר גמר מנבילה –

And similarly later concerning where one of the students was sitting before
הוא, it was apparent to the גמרא that ר"מ derives הנאה by all איסורים
from נבילה. Obviously he disagrees with חזקיה.

תוספות resolves an anticipated difficulty with his contention that חזקיה cannot be in accordance
with all the תנאים:

והא דקאמר לקמן⁹ לימא¹⁰ כתנאי -

⁷ When a food item has a טעם, and the תורה writes לא תאכל it means only eating (according to חזקיה). However by a
גיד which has no טעם (according to ר"ש) it is logical to assume that when the תורה writes לא יאכלו it does not mean
only eating, but rather any type of consumption from which one derives a benefit. See דבר שמואל for additional
explanations. See 'Thinking it over' # 2.

⁸ See however רש"י on רש"י עמוד ב' ד"ה למאי, and see מהרש"א here why תוספות disagrees with רש"י.

And that which the גמרא stated later, **'let us say** that this issue is **dependent** on the disputes of **תנאים**, indicating that we will refute this assumption and realize that all parties agree with all תנאים; not as תוספות maintains.

תוספות responds:

היינו לרבי אבהו¹¹ דחזקיה לא מצי אתי ככולא עלמא:

That לימא was referring only to ר"א (that his view may depend on the disputation of תנאים [and this is ultimately rejected for ר"א can agree with all תנאים as the גמרא there¹² concludes]) **but חזקיה can certainly not agree with everyone!** ר"ש definitely disagrees with ר"מ and possibly also with ר"ש.

SUMMARY

The יש בגידין בנותן טעם of ר"י that שולח אדם ירך לנכרי וכו' of משנה follows the view of ר"י. There is no concern of לא תחנם if the גוי is a שכן for the gift is really a sale. The (בני נח as מ"ת before) בני"י (who are referred to before) was always only for the איסור גיד הנשה. לא (even though it says) גיד by איסור הנאה that ר"ש may agree with חזקיה (יאכלו) since there cannot be אכילה by a גיד. Alternately חזקיה disagrees with ר"ש just as he disagrees with ר"מ (he agrees [only] with ר"י).

THINKING IT OVER

1. After תוספות established that the משנה of אדם וכו' is according to ר"י, the ר"י asked how can it go according to ר"י since he maintains that בני נח are גמרא. Seemingly he could have asked a stronger question; how can the claim לגר אשר בשעריך which states פסוק, since היא וגידה הותרה the כשהותרה נבילה, since גיד cannot be referring to תתנה וגו' and the אסורים בגיד גרים are, since ישראל will be on עובר?¹³

2. According to תוספות that since אין בגידין בנותן טעם, therefore חזקיה agrees that לא לא יחנו תורה write, so why did not the תורה אכילה since הנאה refers to יאכלו instead of לא יאכלו?¹⁴

⁹ כג, א.

¹⁰ See 'Overview' to לימא ד"ה לימא, כא, תוספות, where it mentions that generally the term לימא indicates that the contention will ultimately be refuted.

¹¹ See also בד"ה לימא רש"י there.

¹² כג, ב.

¹³ ח"ב and אור החמה. See גליון הש"ס.

¹⁴ See או"ח.